

BUCSU DR. FARKAS GÉZÁTÓL

Fáj tudomásul venni, hogy nem vagy már. Ősz volt, hogy utoljára fekerestünk az öregotthonban. Kivittünk ebédelni. Te azt a német kifőzdét kerested, ahova talán harminc évvel ezelőtt mentél utoljára. Sokat keringtünk az autóval, míg végre a házat megtaláltuk. Persze üres volt.

Fodor Gyuláné levele jelentette halálodat, aki a Toledo-i "Blade" február 14-i számából értesült róla. Most, hogy nyilvánosan kell beszélni Rólad, mit is mondjak? Mondjam azt, hogy a magyar-amerikai újságírás Nesztora voltál? Ezt már elmondtam régen. Irjak kitüntetéseidről, melyeket leemel a kopott falról a zsidóbarát? Úgy érzem többet kell mondanom. A búcsú mindig a maradandót fogja meg; egy utolsó mosolyt, egy utolsó ölelést, vagy az utolsó könnyes búcsútatást. Ezeket szórom ma azok szeme elé, akik ismertek és szerettek. Tizenöt év testvéri barátságát szeretném kibeszélni. Megízleltem a paprikáskrumplit, amit az öreg autó podgyásztartójából emelt ki feleségem és fogyasztottunk el az évszázados lúzek alatt a sárgára festett kerti asztalon, miközben rigók szaladoztak körül és mókusok. Arvaságod utolsó eleven kis barátai. Köröttünk zúgott a Lake Erie s mutattad mennyit lopott el kertedből a víz. Tudtuk kitart még, amíg szükséged lesz rá, de nem mondottuk. Bán Oszkárékat hívtuk le nyaranta egyszerűen. Ettük a jégbehűtött görögdinnyét, s Te a ferencjózsefi időkről meséltél, aztán Kohányiról, Keményről, Pólyáról. Százéves életed kiapadhatatlan forrásai csörgedeztek homályosodó öreg szemed előtt. Ilyenkor regélt a múlt. Mi inkább csak hallgattunk, kacagtunk és könnyeztünk, amíg el nem érkezett a búcsúzás perce.

— "Meg akarták nyírni a fűzfát, de nem engedtem, mert szeretem földigérő ágait", — mondtad nekem egyszer.

in "Azllság" Cleveland, 1974 ápr. 5.
"Detroiti Magyar Újság" " " "

Ez a fűzta, óriás magnóliáid s egetverő cédrusaid élni fognak emlékünken Veled, az alattuk bolygó remete öregemberrel, aki ezeket temetett el, míg Ő maradt fáradt örök hirmondónak mindaddig, amíg ki nem szakadtál ebből a fűzlás álmvilágból. A pazarul kényelmes öregház már nem volt az otthonod. Mi megnyugvással vettük a biztos környezetet. Nehéz megszokni az újszerű jót, ha üzennek a magnóliák, a rigók,ogyoróbokraidat dézsmáló huncut mókusok, meg a földet lopkodó tenger.

Mit írjak még?, hiszen talán ez az utolsó írás, mely zászlót hajt emléked előtt. A "Justice for Hungary" Endresz féle repülő misszió egyik fő szervezője voltál néhai Fodor Gyulával a Detroiti Újság legendás szerkesztő tulajdonosával. A Detroiti Újságot szerkesztetted hosszú éveken keresztül s a Toledói Magyar Újság-ot, saját újságodat, évtizedekig adtad a magyar betűre és öregamerikás magyarságnak. Ezek amerikai polgárosodását intézted. Most a késői emigráns, feleségemmel együtt búcsúzom Tőled tizezrek nevében. Isten legyen Veled, s ott ahol nyugszol sárgamellényű rigók énekeljék búcsúztatójuk, melletted legtovább kitartó apró barátaid.

Magyar Testvéreim, másod és harmadgenerációsok, akik még ismeritek szépséges anyanyelvünket! Kilencvennyolc éves korában meghalt Dr. Farkas Géza. Ez a tél vitte el Őt is, amely oly sok detroitit magyar kiválóságunktól fosztott meg. A toparti ház végképp elárvult. Mi sem megyünk már oda Ószkárékkal magnólianyiláskor. Kétszeresen sírunk. Sírunk Téged, az emigráns magyar sors időtlen Regösét és sírunk magunkat is árvaságunkban.

Ajándékoz: egy "Aradi 15" kép itt lügg a falon, s az ebédlőben egy dedikált képed. És most keserű, magányos életünk emléktárába zárlak. Nem érzem, hogy meghaltál, most már teljesen beléptél életünkbe. Akkor szólunk Hozzád, amikor éppen akarunk. Ma a piros madár fűtyült a havas madáretető előtt és eszembe jutottál, mert egy igaz: ha ember elhagy, madaraink nagyon közel kerülnek hozzánk. Isten Veled, Géza Bácsi. Isten Veled...

S. Koósa Antal

